

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: KARNEVALLET

Citation: Claussen, Sophus: "KARNEVALLET", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen09val-shoot-workid58604/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 7: Titania holdt bryllup. Hvededynger

KARNEVALLET

Saa sandt hjælp' mig Gud i Himmerig,
saa visseelig er hun Mø for mig.
Foruden én Gang mig lyste,
hendes Rosens Mund jeg kyste.
(Af en Folkevis)

I

Der hvirvled hvide Driver ind ad krogetgamle Stræder,
og Gademyldret hylled sig i Pelsværk og Skind.
Der drømte over Sneen blåa Himle i mit Sind
med lyse Foraarsagre, hvorefter Hjertet græder.
Men Byen søgte Varme og tunge, stærke Glæder:
– et Favntag under Snefog, et Klammeri, man ypper
en Vinteraften optændt af Vinen hos en Kyper,
alt bærer endnu Smagen af Holbergs Tid og Sæder
og spinder som en Rok vore Oldefædres Lexe
i Vintrens brune Dæmring med dens Sabbat af Hexe.

Og først ved Maskeballernes Tid i Februar,
da kan der sværmes, digtes, er Natten stor og klar.
En Sne af Haab – jeg husker – var paa mit Hoved faldet,
den Nat jeg var med Henning og Mis paa Karnevallet.

II

Mis er en Borgerpige, hvis raske
Pande smiler betænksomt ren
frem fra et Haar, der er blond som Aske.
Jeg gjorde den Jomfru aldrig Mên –:
„Foruden én Gang mig lyste,
hendes Rosens Mund jeg kyste.“

En Snefalds-Vinter bedrøvet og graa,
da Hjertet til brogede Drømme kan trænge,
til Smil og til Glimmer! Saa kom da den længe
forventede Aften og Skumring faldt paa:
Karneval! Byen er Lys og Røre,

der rulled Karether til alle Døre,
Maskebals-Konger med Droske-Fukser!
Og jeg var Fanden i røde Bukser.

Jeg stod, hvor det stimled paa brede Trapper
med nysgærrigt Bram under halvt aabne Kapper.
En fjern Musik gennem Tummel af talende.
Og Dans fløj paa Atlaskes Sko gennem Salene.

III

Hvor vrimler det med Masker! Da saa jeg: mild og moden,
af smidig Middelhøjde (hvor klogt hun flytted Foden!)
min tankefyldte Mis. Hun var blaa i hver Fold,
en frøkenagtig Venus i Ærmer af Mol,
som med sin ranke Buste, sin knejsende Hals,
sin Munterhed, sit Kast med den ubetvangne Nakke,
sin Tavshed og sin Hast, naar de travle Læber snakke,
var varm som Violinstrøgets Smægten i en Vals.

„Godaften du!“ Hun greb mig og nikked blond og blaa,
sort Maske over Næsen og Øjnene paa skraa.
Jeg hviskede! „Giv mig Armen! Du kommer betids,
hør, hvor Musikken spiller . . . de Ærmer er søde.
Skal vi danse Mazurka, du . . . glimrende Mis.“

Hun pegte paa min Dragt: „Hvad betyder det røde?“

„ . . . en miskendt stakkels Fanden i Aften hidkommen
at putte jer ærbare Hexe i Lommen.
Jeg er den røde Ridder med Diskretion i Brystet.
De dumme smaa Frøkner gaar under i Bølgerne,
men vælg den rette Fanden, som staar inde for Følgerne.“

„Kom, skal vi ikke danse!“ bad Mis lidt kold, lidt rystet.

I Dansen: „Hør Mis, jeg har kuret og flænet
med mangen lystig Troldkvind.“

„Aa har du?“ – Hun lo.

„– Men længtes efter dig, ja du skulde kun anet:
Du ligner, søde Mis, paa min blaaeste Tro,
den blonde Galathea, Datter af Oceanet.“

Min blaa Fugl er fløjet. Men da jeg saa mig om,
kom Henning i sin Munkedragt listende from
og tog min Haand og messed: „Hold jer beredt i Aanden
og vær kun tryk paa Frelsen, hvor Fanden er for Haanden!“
Han vinked: „Kom Mefisto!“ og nu var Messen faldet.
Vi gik og drak for Mis som den fejreste paa Ballet,
og svor ved Vin os sammen til en Skjoldvagt, Munk og
Fanden,
om Mis: for kun at dele hendes Selskab med hinanden.

IV

Ja Skaal for vor Karnevals-Metamorfose,
for Ungdomsvinen i Venskab og Ord,
for Sejren i Elskovs mørkt glødende Rose,
for Farven er tabt som en Sne fra i Fjor.
Det kommer tilbage med dansende Rids
af Rækker, som krydses, af Masker, de bære,
jeg mindes vor Karnevals-Nat fra den sæere
Vinter, da jeg var forelsket i Mis.
Forklædt som en Graamunk gav Henning Møde.
Og jeg var Fanden med Bukser røde,

ung af Kostume med Hanefjers-Hat
Ridder Mefisto saa haansk og utøjlet,
uldforet Kaabe, men sort og glat
min Vams, hvor Kilerne flammed i Fløjlet,

Fanden med Slire og Snabler paa Skoene –
sjelden var jeg saa rød og saa troende.
Men Mis, som før var en Borgers Datter,
var bleven en Dame i Aar
og bar med kun halvt saa fri en Latter
den fornemme Pande, det lyse Haar.
Hendes Skridt er lette og Smilet let,
hendes Holdning er frank og kæk.
Men Blikket flagrer saa vagt, saa vidt
som en Flamme for Natvindens Træk.
Og mine Tanker, som var hende kære
og drøg deres tyste Spor,
dem møder hun nu kun i flygtig Ære
med fjerne Tanker og halve Ord.

V

Mit Djævehjerte vilde gennem Fløjelsvamsen brænde.
Jeg kasted mig i Dansen. Det Troldskab tog ej Ende,
galant en Vifte mærked jeg paa min Skulder klaske,
og med et Kniks, en Artighed for „den røde Maske!“
en rank og smidig Dejlighed, kaadest blandt Tusinde,
med den Slags mørke Øjne, man kalder for knusende,
slog sine Arme om mig og dansede mig træt,
og svang mig rundt og lo, da jeg tabte min Barret;
men skønt jeg loved Hofbal for mit Fyrstendømmes Porte,
hvis hun antog mine Farver, de røde og de sorte –
hun kunde aldrig tro, at en Hex befandt sig vel ved
før Hanegal at gæste Mefisto i hans Helved.

VI

„Nu har jeg eftersøgt dig i Ballets tyve Sale;
du eneste, hos hvem jeg kan tie og kan tale:
Hvor er du, Mis min Hjemvé, min Længsel fra i Fjor?“

Og midt i kaade Ord, medens alle Lamper lyser,
det er mig, som jeg vaagner og staar ensomt og fryser
og længes ud paa Natten i en kold Korridor . . .
„Lad andre bære Kaarde og Hanehjers-Barret!
af Stolthed og af Spot er jeg saa syg og træt.
Dine Øjne har Violer, Mis, og Gækker din Mund,
men Verden er forrædersk og tom i Bund og Grund.
Saa und mig fra dit Blik – det blaa, hvorpaa jeg stoler –
i denne Februarnat et Par fattige Violer!“

VII

Da træffer jeg Munken og hører hans Spot,
at Mis har flånet, at Mis har danset,
har hørt paa hans Taler og intet sanset,
men snydt vort Munke- og Djævlekomplot
og fulgt i fordægtige Pirouetter
en udpyntet kjoleklædt Fyr med Lorgnetter.
De sidder – ak Gud, hvor forelsket og flot! –
og rødmer i et af de smaa Kabinetter
– det sødeste Par i den hele Stimmel!
(Jeg svor som Mefisto, da Faust fór til Himmel).
En Herre i sort, en Dame i blaat!
Og Mis, som er ærbar og fuld af Forhindringer,
Mis har fortrolig kastet sin Maske . . .
Aa Sorg, du minder mig, Mis, din Taske,
om Casanovas forbudte Erindringer!

VIII

Med Henning forlod jeg den lede Tummel.
Et isnende Tøvejr! og Staden laa skummel.
Vore Sko løb fuld af den vaade Sne,
vi tænkte paa Mis og vor store Vé . . .
Og da det blev Morgen en tung og vag
tøsne-hvirvlende Vinterdag,

og jeg skimted paa Stolen nær min Seng
min Fløjelsvams og mit Kaardegehæng
og de pralende Pjalter med Glimmer besprængt
over Gulv, over Borde i Hastværk slængt . . .
da laa der endnu i mit bogfyldte Rum
en Forventnings Duft fra i Gaar – saa dum.
Og jeg lallede skamfuld: „Det mishager mig!“
Og vendte min Pande den modsatte Vej.